

De utaalmodige mener, at det tidt har svigtet de Forhaabninger, man med Rette kunde stille til det, og at derfor den Idé, hvorpaa det hviler, er langt fra Virkeliggørelse. Dette er utvivlsomt rigtigt, Menneskeheden er langt fra saa god, søn den burde være. Men naar det er saaledes, maa det være med saa meget større Tilfredshed, at vi er Vidne til, at de nordiske Folk har vist sig som aktive Medarbejdere til denne Idés Fremskridt.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til selve Konventionens Tekst, skal jeg indskrænke mig til at fremsætte nogle enkelte Bemærkninger. Samtidig med at Raadet for Folkenes Forbund den 24. Juni 1921 vedtog at tilkende Finland Suveræneteten over Aalandsøerne, udtalte Raadet, at der maatte træffes Forholdsregler, dels vedrørende en Række nationale Garantier for Aalandsbefolkningen, dels angaaende Forbud mod Befæstningsanlæg paa Øgruppen og angaaende dennes Neutralisering. Raadet har nærmere præciseret de nationale Garantier, som skulde gives Aalandsbefolkningen, og i Overensstemmelse hermed er der nylig i Finland vedtaget en Række tilsvarende Lovbestemmelser. Med Hensyn til Øgruppens Ikke-Befæstning og Neutralisering foranledigede Folkeforbundsraadet, at en international Konference blev sammenkaldt i Genf. Indbudt blev foruden Sverige og Finland som de to nærmest interesserede Parter endvidere Danmark, de andre Østersølande og de i Folkeforbundsraadet repræsenterede europæiske Stormagter. I alt blev saaledes 10 Lande indbudt til Konferencen, nemlig Danmark, Estland, Finland, Frankrig, Italien, Letland, Polen, Storbritannien, Sverige og Tyskland. I Betragtning af, at Danmark som Østersøstat er interesseret i Løsningen af dette Spørgsmaal, mente den danske Regering at burde modtage Indbydelsen til at lade sig repræsentere paa Konferencen. Til Danmarks delegerede udnævntes den danske Gesandt i Paris Kammerherre Bernhoft og Chefen for Flaadens Stab, Kommandør Wenck. Konferencen aabnedes den 10. Oktober 1921 i Genf af den fungerende Formand for Folkeforbundsraadet, Wellington Koo, og valgte Danmarks første delegerede Kammerherre Bernhoft til Præsident. Kommandør Wenck valgtes til Formand for et teknisk Udvalg, der blev nedsat af de forskellige Delegationers marinekyndige. Konferencens Forhandlinger førte til Enighed om en Traktat, der den 20. Oktober 1921 blev undertegnet af alle paa Konferencen repræsenterede Magters delegerede. Med

Hensyn til Konventionens Indhold skal jeg fremhæve, at Konventionen navnlig gaar ud paa at pacificere og neutralisere Aalandsøerne, samt at den indeholder Bestemmelser, der tilsigter en effektiv Overholdelse af dens Forskrifter. Hvad Forbudet mod *Befæstningsanlæg* angaar, bestemmer Konventionen navnlig, at der ikke paa Aalandsøerne maa opretholdes eller anlægges noget land-, sø- eller luftmilitært Etablissement eller nogen anden Indretning, der tjener Krigsformaal, og at Øerne overhovedet ikke maa danne Basis for militære Operationer.

Disse Bestemmelser er en Udvidelse og nærmere Udformning af det allerede bestaaende Forbud mod Opretholdelse og Anlæg af Befæstninger m. m., der findes i den mellem England, Frankrig og Rusland den 30. Marts 1856 afsluttede Traktat.

I denne Traktat, der er optaget i den almindelige Pariser-Fredstraktat af samme Dato, erklærer Rusland, at Aalandsøerne ikke skal befæstes, og at der ikke paa Øerne maa opretholdes eller opføres noget land- eller sømilitært Anlæg. Det er denne Bestemmelse, som den nye Konvention nærmere har udformet, og som den i Indledningen betegner det som Hensigten at fuldstændiggøre uden at gøre Ændringer i den. Som bekendt var Rusland paa Grund af de i Øjeblikket i dette Land herskende Forhold ikke indbudt til Konferencen, og har saaledes ikke deltaget i Udarbejdelsen af Overenskomsten. Sovjetregeringen har i den Anledning protesteret og erklæret, at den ikke kan føle sig bundet med Overenskomstens Bestemmelser. Denne Protest mister dog en Del af sin Betydning derved, at Pariser-Konventionen af 1856, som allerede sagt, ikke ophæves ved nærværende Konvention og Rusland som en Følge deraf stadig er bundet ved dens Bestemmelser. Imidlertid er der ved Artikel 9 aabnet andre Lande Adgang til med Traktatmagternes enstemmige Samtykke at tiltræde Overenskomsten af 20. Oktober d. A. Denne Adgang staar aaben ogsaa for Rusland. Skulde det ikke ville benytte sig deraf, gælder stadig for det Traktaten af 30. Marts 1856.

Yderligere bestemmer Konventionen i Artikel 4, at ingen Magts land-, sø- eller luftmilitære Styrker maa komme ind paa Øernes Omraade eller opholde sig der. Fremstilling, Indførsel, Transit og Genudførsel af Vaaben og Krigsmateriel er udtrykkelig forbudt. Fra disse Regler er der paa de Betingelser, der angives i Konventionen, fastsat visse Undtagelser. Saa